HARÉR NÁMAIVA KÉVALAM

A Szent Név filozófiája

Śyāmasundara dāsa
(Bakaja Zoltán)

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

MINDEN DICSŐSÉGET SRÍ SRÍ GURUNAK ÉS GAURANGÁNAK

Śyāmasundara dāsa
(Bakaja Zoltán)

HARÉR NÁMAIVA KÉVALAM

A SZENT NÉV FILOZÓFIÁJA

MÉRŐ MÁTYÁS BARÁTOMNAK

Lāl

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

हरे कृष्ण हरे कृष्ण कृष्ण कृष्ण हरे हरे
हरे राम हरे राम राम राम हरे हरे

Śyāmasundara dāsa

(Bakaja Zoltán)

HARÉR NÁMAIVA KÉVALAM

A Szent Név filozófiája

vandé gurún ísa-bhaktán
ísam ísávatárakán
tat-prakásáms csa tacs-csaktíh
krisna-csaitanja-samdzsnyakam

nícsa dzsjáti, nícsa-szévî, mui — szupámara
sziddhánta sikháilá, — jéi brahmára agócsara

tumi jé kahilá, éi sziddhántámrita-szindhu
móra mana cshunité náré ihára éka-bindu

pangu nácsáité jadi haja tómára mana
vara déha' móra máthe dharijá csarana

mui jé sikhálun tóré szphuruka szakala'
éi tómára vara haité habé móra bala

Śyāmasundara dāsa
(Bakaja Zoltán)

HARÉR NÁMAIVA KÉVALAM

A Szent Név filozófiája

Lektorálta:
Manjārī devī dāsī
Prema-vinodinī devī dāsī

Borító:
Papp Károly

Felelős Kiadó:
Kozák Mihály (Manorama dāsa)

www.lal.hu
www.krisna.hu
bakaja@freemail.hu

Krisna-völgy, 8699 Somogyvámos, Fő u. 38.
Tel.: (85) 340-130

ISBN 963 86772 0 1

Lāl

A Náma avatára

Jadá jadá hi dharmaszja glánir bhavati bhárata / abhjutthánam adharmaszja tadátmánam szridzsámj aham - mondja Srí Krisna a Bhagavad-gítában: "Óh, Bharata leszármazottja! Bárhol legyen a vallás gyakorlása hanyatlóban, s kerüljön fölényes túlsúlyba a vallástalanság, alászállok Én magam." Isten ezen alászálló formájáról a Srí Csaitanja-csaritámrita a következőképpen ír: (Madhja 20.263-264) „Az avatára, az Istenség karnációja Isten birodalmából száll alá, hogy megnyilvánuljon az anyagi világban. Az Istenség Személyiségének e sajátos, alászálló formáját inkarnációnak, *avatárának* hívják. Ezek az inkarnációk a lelki világban, Isten birodalmában élnek, s az anyagi teremtésbe alászállva kapják az *avatára* nevet." A latin eredetű inkarnáció szó használata megtévesztő lehet, mert Isten e formái nem egy anyagi testben, a hús börtönébe zárva jelennek meg, hanem

eredeti, transzcendentális formájukban szállnak alá. Ezért is szerepel a címben a szanszkrit ‘*avatára*' szó, amelynek jelentése: ‘aki alászáll'. A Bhagavad-gítá azt is elmondja, hogy az Úr megjelenésekor a szentek felszabadítását és a gonoszok elpusztítását tekinti küldetésének. A Gaudíja vaisnava episztemológia a Bhagavad-gítát és a védikus szentírásokat végső bizonyítékként fogadja el. A szentírások állításai az igazság megfellebbezhetetlen forrásai, ezért a Gítának a könyv elején idézett versét olvasva az emberben felmerül a kérdés: hol marad Isten inkarnációja? Napjainkban a vallástalanság túlsúlya mindennél szembetűnőbb. Hol késlekedik az Úr, aki megígérte, hogy helyreállítja a vallás elveit? Mielőtt megválaszolnánk e kérdést, vizsgáljuk meg, mik azok az elvek, amelyeket a Védák követői a vallásos élet alappilléreinek tekintenek?

A Srímad-Bhágavatam első énekében találunk egy történetet, amely leírja Paríksit királynak, az ókori India neves uralkodójának hódító útját. Miközben a király birodalmában vándorolt, megpillantotta Kalit, a jelenlegi korszak személyiségét, aki a vallás urának bika formájában megjelenő alakját bántalmazta. Paríksit Mahárádzsa így szólította meg a szenvedő bikát: "*Szatja* [az igazmondás] korában négy lábad a lemondás, a tisztaság, a kegy és az igazmondás négy elvén nyugodott. Ám úgy tűnik, a büszkeség, a nők iránti kéj és a részegség formájában a féktelen vallástalanság eltörte három lábadat. Most csak egy lábon állsz, ami nem más, mint igazmondásod, s így bicegsz utadon. Ám a viszály megszemélyesítője [Kali] a csalástól virágzik, és ezt a lábadat is megpróbálja elpusztítani." Ez tehát a vallásos élet négy alapelve: *tapasz,* vagyis vezeklés, amelynek során az ember a test az elme és a nyelv tevékenységeit szabályozva lemond az

érzéki élvezetről; *saucsam,* avagy tisztaság, amely a test, az elme és a tettek tisztaságát egyaránt jelenti; *dajá,* a minden élőlénnyel együttérző könyörületesség, és végül a *szatjam,* az igazmondás. Ezen alapelvek követésének hiánya megmutatkozik a modern társadalom szembetűnő tetteiben: a szexuális szabadosságban, a tudatbefolyásoló szerek fogyasztásában, az állatok vágóhidakon történő lemészárlásában ugyanúgy, mint a terrorakciókban vagy az esőerdők kiirtásában, valamint a szerencsejátékokban. Mindezek oka az istentagadó büszkeség, amely fittyet hány a szentírások szabályaira és a bennük lefektetett viselkedési normákra, azt gondolván, hogy az individuum saját sorsának egyetlen kovácsa.

Visszatérve a fentebb felvetett kérdésre: hol késik hát az Úr, aki megígérte, hogy helyreállítja a világ rendjét és békéjét? A Srí

Csaitanja-csaritámrita erre a következő választ adja (Ádi-lílá 17.22): "E Kali-korszakban az Úr szent neve, a Haré Krisna mahá-mantra az Úr Krisna inkarnációja. Pusztán a szent név éneklésével az ember közvetlenül az Úr társaságát élvezheti. Aki így tesz, minden bizonnyal felszabadul."

A korszak sajátságaihoz alkalmazkodva Isten most Szent Neveinek alakjában jelenik meg a társadalomban, melyeket minden energiájával felruház. Így *námávatára,* vagyis Szent Nevének inkarnációja formájában hajtja végre küldetésének elsődleges célját, a szentek felszabadítását. Ahogy Kuntí déví a Srímad Bhágavatamban (2.4.13) kihangsú-lyozza, az Úr legfőképpen azért száll alá, hogy *bhakti*-jógával, Isten odaadó szolgála-tával jutalmazza meg a szenteket, modern világunk azonban igencsak szűkölködik szent emberekben. A Haré Krisna mantra azonban nemcsak azokat áldja meg, akik

jelenleg is szent életet élnek, hanem fokozatosan azokban is megnyilvánítja a szentek tulajdonságait, akik alázatos szellemben hallgatják vagy éneklik a Szent Nevet. Krisna nem jelenne meg pusztán azért, hogy a gonosztevőket elpusztítsa. Ebben nem leli különösebb örömét, s küldetésének e részét rábízhatná anyagi energiájára is, amely kisujjának egyetlen mozdulatával romba dönthetné az egész materialista civilizációt, ahogyan ezt napjaink természeti csapásai is bizonyítják. A feltételekhez kötött élőlények iránti szeretetéből azonban alászáll Szent Nevének formájában, mindenkinek lehetőséget adva arra, hogy a Haré Krisna mantra hallgatását és éneklését elfogadva elpusztíthassa bűnös hajlamait. A Védákból többféle módszert is megismerhetünk, amelyek segítenek megtisztulni és megszabadulni az anyagi létezés feltételei közül. E folyamatok követése azonban már a kezdetekben tiszta szokásokat és bűntelen előéletet kíván.

Ezért mondja a Brihan-náradíja purána:

harér náma harér náma
harér námaiva kévalam
kalau násztj éva násztj éva
násztj éva gatir anjathá

"Ebben a Kali-korszakban nincs más út, nincs más út, nincs más út az önmegvalósításra, mint az Úr Hari Szent Nevének éneklése, Szent Nevének éneklése, Szent Nevének éneklése." A vers a *kévala* (csak) szó használatával megtilt minden más folyamatot, a transzcendentális tudás, a misztika, az önsanyargató vezeklések és a gyümölcsöző tettek végzésének útját egyaránt. Ezek nem nyújthatnak gyakorlati segítséget egy olyan embernek, akinek az előéletéhez az élet természetes velejárójaként tartozik hozzá a szabad szexualitás, az

italozás, a különböző kábító és mámorító szerek fogyasztása éppúgy, ahogy a húsevés és a szerencsejátékok. A Szent Név azonban elvágja azokat a szívben keletkezett csomókat, amelyek a fent említett bűnös tettek hatására alakulnak ki, és megtisztítja éneklőjét attól a rablánctól, amely e tisztátlan szokásokhoz fűzi őt. Ezért mondják a Védák (Kali-szantarana upanisad): "Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna, Haré Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré. Ez a tizenhat szó Kali korának minden bűnétől megszabadít. Erre a korszakra a Haré Krisna éneklésénél magasztosabb vallásos utat az egész védikus irodalom áttanulmányozása után sem találhatunk."

Egy ismeretlen középkori vaisnava költő a Haré Krisna mahá-mantrát dicsőítő *Srí Kéválástaka* című versében a Brihan-náradíja puráná-ból vett idézetet használja refrénként: *harér námaiva kévalam* - egyedül az Úr szent neve. Az Isten Szent Nevének

filozófiájáról szóló tanulmányunkat e vers kijelentéseinek vizsgálatával folytatjuk.

madhuram madhurébjhó 'pi

mangalébhjó 'pi mangalam

pávanam pávanébhjó 'pi

harér námaiva kévalam

madhuram - édesebb; *madhurébhjah* - más édes dolgoknál; *api* - még; *mangalébhjah* - kedvezőbb; *api* - még; *mangalam* - más kedvező dolgoknál; *pávanam* - a legnagyobb tisztító; *pávanébhjah* - mint minden kedvező dolog; *api* - még; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizonyára; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Édesebb minden édes dolognál, kedvezőbb minden kedvezőnél, tisztítóbb mindennél, mi tisztít — az Úr Hari Szent Neve, mely egymagában minden.

A nyelv által tapasztalt ízek közül általában az édes ízt tartják a legfinomabbnak. A lakomák végén az édességekkel koronázzák meg az ízlelés fesztiválját, s a különösen megkapó, bensőséges, élvezettel teljes dolgokat szintén az édes jelzővel illetik. Az édességek azok, amelyek a fogyókúrázók fogadalmaira a legnagyobb veszélyt jelentik, s a megbontott bonbonos doboz, vagy a fán lógó szaloncukrok állandó kísértésbe viszik az embert. Ez a vers az Úr Szent Nevét, a Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna, Haré Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré mahá-mantrát édesebb-nek nevezi mindennél, ami édes ebben a mulandó világban. A cukorkák és a különböző sütemények fogyasztása egy ponton a telítődöttség érzésével tölti el az embert, ami megakadályozza őt az édes íz további élvezetében. A Haré Krisna mantrát ezzel szemben állandóan énekelhetjük, akár még álmunkban is, anélkül, hogy nyelvünk belefáradna. Ahelyett, hogy az ember

eltelne és erejét vesztené, ahogyan az egy kiadós ebéd után megtörténik, a Haré Krisna éneklése új erővel és lelkesedéssel tölti el a Szent Név édességének folyamatos élvezetére és arra, hogy mások számára is elérhetővé tegye ennek az íznek a megtapasztalását. Śríla Rúpa Goszvámí a következőképpen ír Isten Szent Nevének édességéről: "Krisna szent neve, jelleme, kedvtelései és cselekedetei mind transzcendentálisan édesek, akár a kandiscukor. Bár annak nyelve, akit az *avidjá* [tudatlanság] sárgasága fertőzött meg, nem képes megízlelni semmi édeset, mégis milyen csodálatos, hogy csupán ezen édes nevek mindennapos, figyelmes ismétlésével természetes íz éled fel nyelvén, és betegsége fokozatosan, gyökerestül megsemmisül." Az ájur-véda tudománya a kandiscukrot orvosságként tartja számon. Amikor valaki sárgaságban szenved, a kandiscukor íze keserűnek tűnik számára, ám, ha az ájurvédikus orvoslás tanácsait követve

rendszeresen fogyasztja, megszabadul betegségétől, és érzékelése ismét helyesen fog működni. Ehhez hasonlóan az az ember, aki túlságosan belebonyolódott az anyagi tettekbe, eleinte talán nem képes arra, hogy a Haré Krisna mantrát énekelve elmerüljön annak transzcendentálisan édes ízében, de ha kitartóan és figyelmesen folytatja a szent szótagok ismétlését, eredeti, transzcendentális érzékei megtisztulnak az anyagi szennyezettségtől, és megtapasztalhatja a Szent Név nyújtotta boldogságot. Az így megízlelt nektár mindig megújuló, egyre növekvő élvezetet nyújt számára, amely mellett eltörpülnek az anyagi élet szenvedései. A Bhagavad-gítá így ír erről (6.22): "Ebben az örömteli állapotban határtalan lelki boldogságban van része, melyet transzcendentális érzékszerveivel tapasztal. E szilárd helyzetben sohasem tér el az igazságtól, s ide eljutva úgy gondolja, ennél nagyobb kincsre soha nem tehet szert. Ezt az állapotot elérve még a legnagyobb

nehézségek sem rendítik meg."

Ebben a világban a szexuális élvezetet tartják a boldogság legintenzívebb formájának, a Szent Nevek valódi ízét megérezve azonban e boldogság nem tűnik többnek, mint egy csepp víz az óceánhoz képest. Vidjápati, a nagy költő szerint a barátságból vagy a szerelemből merített öröm ugyan valóságos, de anyagi létezésünk sivatagjában egy csepp víznél nem szolgál több enyhüléssel. Az anyagi élet szenvedéseit csak a Szent Név nektárjának zápora csillapíthatja, amely a transzcendentális boldogság óceánjába meríti az embert.

A különféle mentalitású emberek eltérően ítélik meg, mi az, ami kedvező vagy kedvezőtlen számukra. Némelyek érzéki élvezetre és gazdagságra vágynak, a mennyei boldogság, az előkelő születés és a hatalom az, amit kedvezőnek tekintenek.

Vannak olyanok, akik az anyagi létezéstől megszabadulva a lelki egységre törekszenek, mások pedig a levitációhoz vagy bizonyos dolgok materializálásának képességéhez hasonlatos csodálatos képességeket szeretnének magukénak tudni. Céljaik elérésének érdekében vallásos rítusokat végeznek, a transzcendencián elmélkednek, vagy misztikus meditációba mélyednek, az aggodalom azonban mindannyiuk életében jelen van. Amíg az embert önös érdekek vezérlik, a sikertelenség lehetősége állandóan sötét fellegként tornyosul föléje. A Szent Név, a Haré Krisna mantra rendszeres éneklése azonban képes arra, hogy felébressze az emberben az önzetlen szolgálat szellemét, s így megszabadítsa őt a jövője iránti aggódástól. Isten Szent Neveinek éneklése ezért a legkedvezőbb az összes lelki folyamat közül.

A Bhagavad-gítá (5.11) leírása szerint: "A jógik lemondanak minden ragaszkodásról,

és testükkel, elméjükkel, értelmükkel, sőt érzékeikkel is egyedül a tisztulás érdekében cselekszenek." A test mindennapos tisztántartása és a mentális tisztaság valódi értelmüket akkor nyerik el, ha hozzásegítenek a lélek transzcendentális tisztaságának megtapasztalásához. A különböző méreganyagok kiválasztása folytán a test naponta többször is tisztátlanná válik, s megtisztítása érdekében a védikus szövegek napi háromszori fürdőt írnak elő. Azért, hogy az elme mentes legyen a kéjvágy, a düh és a mohóság szennyezettségétől, szükség van az érzékek és a gondolatok szabályozására. A tisztálkodás és az érzéktárgyaktól való eltávolodás azonban önmagukban nem elegendőek a transzcendentális szint eléréséhez. Eredeti, szennyezetlen helyzetében a lélek Isten örök szolgája, s amíg nem merül el újra e szolgálatban, tisztátlan marad. A Haré Krisna mantra éneklésével az ember az Úrhoz és lelki energiájához

imádkozik: "Óh, transzcendentális Hará energia, óh, Uram, Hari, aki minden anyagi szennyeződéstől megszabadítasz, kérlek foglaljatok le ismét szerető szolgálatotokban!" A Szent Név filozófusai a védikus szentírásokat tanulmányozva arra a következtetésre jutottak, hogy Isten és az ő Szent Neve nem különböznek egymástól, így amikor valaki a Haré Krisna mantrát énekli, Isten személyesen megjelenik, hogy megtisztítsa őt. Mivel a Szent Név nem különbözik az Úrtól, aki a legtisztább, mindennél nagyobb tisztító erővel rendelkezik.

ábrahmá-sztamba-parjantam

szarvam májá-majam dzsagat

szatjam szatjam punah szatjam

harér námaiva kévalam

á-brahmá - az Úr Brahmától; *sztamba-parjantam* - egy fűcsomóig; *szarvam* - minden; *májá-majam* - telve illúzióval; *dzsagat* - az egész univerzum; *szatjam szatjam* -valóságos, valóságos; *punah szatjam* - ismét csak azt mondom, valóságos; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizony; *kévalam* - az egyetlen dolog.

A magas rangú Brahmától egészen a közönséges fűcsomóig, az egész univerzum a Legfelsőbb Úr illúzió-keltő energiájának a terméke. Az egyetlen dolog, ami valóság, ami valóság, és újra azt mondom, valóság — az Úr Hari Szent Neve, mely egymagában minden.

Ezt a világot *májának,* az illúzió világának nevezik. A lélek természetes vágya, hogy boldog legyen, de az anyagi testen keresztül nem képes valódi boldogsághoz jutni. A Bhagavad-gítá (8.15) szenvedéssel teljesnek írja le ezt a világot, mert azok a dolgok,

amelyekből az élőlények itt örömet remélnek meríteni, az idő hatására mind elenyésznek. A Srímad Bhágavatam ezzel kapcsolatban a *sruti-szukha* kifejezést használja. Ez azt jelenti, hogy a világi boldogságról csupán hallani lehet. Kellemesen hangzik a boldogság ígérete, de megtapasztalni senki sem tudja. Az emberek, pusztán azáltal, hogy hallanak bizonyos dolgokról, számtalan vágyat ébresztenek fel szívükben, de még ha el is érik amire vágytak, az nem tölti el őket valódi elégedettséggel. Napjaink reklámipara fejlett módszerekkel rendelkezik az emberek vágyainak felkeltésére, de leginkább azoknak az országoknak a lakói küzdenek mentális nehézségekkel, ahol a legtöbb ígéret elhangzik.

A modern kor egyik legnagyobb blöffje a szabadság ígérete. Mivel a világ tárgyai és eseményei kölcsönös függőségi viszonyban

vannak egymással, ami az egyik oldalon szabadság, az a másikon kötöttséggé válik, s a szabadságáért küzdő ember saját tettei következményének foglyává válik. Az ember az anyagi természet törvényeinek alárendeltje, s e törvények nemcsak a fizikai világ működését, hanem a társadalmi kapcsolatokat is magukban foglalják. A Bhagavad-gítá (4.13) kijelentése szerint a társadalom felépítésének alapvető struktúráját Isten teremtette meg, ezért emberi okoskodással azt megváltoztatni nem lehet. A Gítá négy társadalmi osztályról tesz említést: az értelmiségi, az irányító, a termelő és a munkásosztályról. Bármilyen mesterséges társadalmi rendet próbáltak is ki eddig az emberek, e négy osztály: az értelmiség, az államférfiak-hadvezérek, a kereskedők-gazdálkodók és a munkások nélkül az nem lehetett életképes. A legokosabb tehát, ha az ember elfogadja az Úr, a természeti törvények megalkotója felsőbbrendűségét.

A hallás azonban nemcsak az illuzórikus boldogság légvárainak alapjait vetheti meg. Isten Szent Neveinek hallgatása és ismétlése az Ő társaságát nyújtja, s mivel Ő a természet törvényeinek irányítója, arra is képes, hogy mentesítsen e törvények hatása alól. E törvények hatására az élőlények kénytelenek elszenvedni a születés, a betegség, az öregkor és a halál gyötrelmeit, mivel az anyagi test ezek alárendeltje. A Szent Név hallgatása és ismétlése azonban képessé teszi az embert arra, hogy megszabaduljon attól az illúziótól, aminek a hatására e földi porhüvellyel azonosítja magát, s így egy örök lelki test és a transzcendentális boldogság várományosává váljon. Mivel az anyagi érzéktárgyakkal való kapcsolat az "én vagyok az élvező" és a "minden az én élvezetemet szolgálja" illúzióját növeli, a szentírások e világot *májának* nevezik. Ebben a mulandó világban azonban megjelent az Úr hang-inkarnációja, a Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna,

Haré Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré himnusz, amelyet szívébe zárva és nyelvének hegyén tartva az ember beléphet a transzcendentális valóság birodalmába.

sza guruh sza pitá csápi

szá mátá bandhavo 'pi szah

siksajécs csét szadá szmartum

harér námaiva kévalam

sza - ő; *guruh* - a tanító; *sza* - ő; *pitá* - az apa; *csa api* - és szintén; *szá* - ő; *mátá* - az anya; *bandhavah* - a barát; *api* - még; *szah* - ő; *siksajét* - oktathat; *csét* - ha; *szadá* - mindig; *szmartum* - emlékezve. *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizonyára; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Csak az a valódi tanító, a valódi apa, anya, a valódi barát, aki azt tanítja, hogy mindig

emlékezzünk arra: az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

Az anyagi energia az érzéki élvezet ígéretének arany bilincseivel az ismétlődő születés és halál körforgásához láncolja az élőlényeket. Minél inkább elmerül a lélek a testi és elmebeli örömök élvezetében, annál inkább ragaszkodni kezd hozzájuk. Olyan ez, mint amikor valaki megérinti az elektromos vezetéket, amelyet azután képtelen elereszteni. Ahogy az áramütést szenvedett embert csak külső segítséggel lehet elválasztani a vezetéktől, az anyagi ragaszkodás kötelékeit is csak a lelki birodalomból érkező transzcendentális hang képes átvágni. Mindenkinek, aki abban a helyzetben van, hogy másokat oktasson, az a feladata, hogy lehetővé tegye a rábízottak számára, hogy elfogadják a Szent Név nyújtotta segítséget, s így megszabadulhassanak az anyagi élet fogságából. A Srímad

Bhágavatam (3.33.7) kijelenti: "Ha valaki Krisna szent nevének ékekléséhez kezd, tudnunk kell, hogy előző életében minden bizonnyal végrehajtotta a lemondás és vezeklés valamennyi fajtáját, és az összes védikus áldozatot elvégezte. Ez még akkor is így van, ha jelenleg alacsony rangú családban született meg." Aki a Szent Nevet énekli, az a legmagasabb rendű és a legnagyobb áldással járó lelki cselekedetet végzi, ezért a Haré Krisna mantra éneklésének tudománya a legmegbecsülendőbb örökség, amit valaki tanítványaira vagy utódaira hagyhat.

A Srímad Bhágavatamban (5.5.18) azt olvashatjuk: "Aki nem tudja felszabadítani a gondjaira bízott élőlényeket, akik az ismétlődő születés és halál útját járják, az soha ne legyen tanítómester, apa, férj, anya vagy imádandó félisten."

nihsvászé náhi visvászah

kadá ruddhó bhavisjati

kírtaníja manó bálját

harér námaiva kévalam

nihsvászé - amikor a légzés leáll; *náhi* - nincs; *visvászah* - bizonyára; *kadá* - amikor; *ruddhah* - megállt; *bhavisjati* - lesz; *kírtaníja* - énekelve; *matah* - a mentalitás; *bálját* - gyermekkortól fogva; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizonyára; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Nem tudjuk biztosan, mikor veszünk utoljára levegőt, és mikor lesz hirtelen vége terveinknek; ezért bölcsen tesszük, ha kisgyermek korunktól kezdve, mindig gyakoroljuk a Szent Név éneklését — az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

Az odaadó szolgálat, a *bhakti*-jóga, a lélek természetes tevékenysége. Ha a közös jellemvonást keressük az élőlények között, akkor azt a szolgálatvégzésben találjuk meg. Az élővilág végtelenül változatos, de a szolgálatvégzésre minden fajában rátalálunk. Ebből megérthetjük, hogy a szolgálat nem az élettelen anyag, hanem az élő energia, a lélek tevékenysége. Bármilyen testet is hozzon létre az anyagi energia, a testet életre keltő lélek aktivitása a szolgálatban nyilvánul meg.

A Srímad Bhágavatam, a védikus szentírások kívánságteljesítő fájának érett gyümölcse kijelenti (7.6.1): "Aki kellőképpen értelmes, annak emberi testét egészen élete kezdetétől — azaz kora gyermekkorától — arra kell használnia, hogy minden más elfoglaltságról lemondva az odaadó szolgálat tetteit végezze. Emberi testhez nagyon ritkán jut az élőlény, és annak

ellenére, hogy ez éppúgy ideiglenes, mint a többi test, fontos, mert emberi testben odaadó szolgálatot végezhetünk. Már a legcsekélyebb őszinte odaadó szolgálat is teljes tökéletességgel ajándékozhatja meg az embert."

Amikor szolgálatát valaki anyagi tárgyakra irányítja, nem tapasztalhat valódi elégedettséget, mert a szolgálat eredetileg lelki tevékenység, amit nem korlátoz az anyagi tér és idő. Az anyag nem más, mint az Istentől különállónak látszó létezés, a teljes elégedettséget nyújtó lelki szolgálat ezért Isten szolgálata. A Srímad Bhágavatam (4.31.14) erről a következőket írja: "Ahogyan a fa gyökerét vízzel öntözve a törzset, az ágakat, a gyümölcsöket és a virágokat is tápláljuk, és ahogy a gyomrot étellel ellátva elégedetté tesszük a végtagokat is, úgy egyedül az Úr Visnu imádatával mindenkit elégedetté tehetünk." A Legfelsőbb Urat

szolgálva nemcsak a saját magunk, hanem mindenki más elégedettségét is szolgáljuk.

Az Úr odaadó szolgálatát kilenc részre osztják (Srímad Bhágavatam 7.5.23-24): "Hallani és énekelni az Úr transzcendentális szent nevéről, formájáról, jellemzőiről, személyes tulajdonáról és kedvteléseiről, emlékezni rájuk, szolgálni az Úr lótuszlábát, tisztelettel imádni az Urat a tizenhatféle kellékkel, imákat mondani az Úrhoz, a szolgájává válni, a legjobb barátunknak tekinteni Őt és mindenünket átadni Neki (más szóval szolgálni Őt a testünkkel, az elménkkel és a szavainkkal) — ez a kilenc folyamat tiszta odaadó szolgálatnak számít. Aki az életét annak szenteli, hogy e kilenc folyamaton keresztül Krisnát szolgálja, azt a legműveltebbnek kell tekinteni, mert tökéletes tudásra tett szert." Az odaadó szolgálat végzésében az Úr Szent Nevének éneklése a legfontosabb, s ezt akár egy gyermek is gyakorolhatja.

Az ember gyermekkorában szerzett benyomásai egész életén át elkísérik, a fiatalkorában megtanult versekre még hosszú évtizedek múltán is emlékszik, s a gyermekkori emlékek az idő előrehaladtával természetes módon visszatérnek. A Bhagavad-gítában (8.6) az áll, hogy az ember következő születését az határozza meg, hogy halála pillanatában milyen tudattal rendelkezik. Aki halála pillanatában képes elméjét tisztán, tökéletes koncentrációval az Úr Szent Nevére rögzíteni, annak nem kell többé visszatérnie a születés és halál fájdalommal teljes világába, hanem elfoglalhatja örök helyét eredeti, transzcendentális otthonában, Srí Krisna szolgálatában elmerülve. Ezért az embernek kora gyermekkorától kezdve mindennap gyakorolnia kell a Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna, Haré Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré mantra éneklését, hogy emberi életének küldetését sikerre vigye.

harih szadá vaszét tatra
jatra bhágavatá dzsanáh
gájanti bhakti-bhávéna
harér námaiva kévalam

harih - az Úr Hari; *szadá* - mindig; *vaszét* - lakik; *tatra* - ott; *jatra* - ahol; *bhágavatá dzsanáh* - lelkileg fejlett személyek; *gájanti* - énekelik; *bhakti bhávéna* - odaadó érzésekkel; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizony; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Az Úr Hari örökké ott lakik, ahol az igazán magasrendű, lelkileg fejlett lelkek a tiszta odaadás hangulatában énekelnek — az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

A legfelsőbb Úr kijelenti:

náham tisthámi vaikunthé

jóginám hridajésu vá

tatra tisthámi nárada

jatra gájanti mad-bhaktáh

"Kedves Náradám! Valójában nem élek lakhelyemen, Vaikunthán, és a jógik szívében sem. Ott vagyok, ahol tiszta híveim Szent Nevemet éneklik, és formámról, kedvteléseimről, tulajdonságaimról beszélgetnek."

Vaikuntha azt jelenti, hogy "aggodalmaktól mentes." A Srímad Bhágavatam második éneke így mutatja be Isten birodalmát, Vaikunthát:

"Az Istenség Személyisége, aki nagyon elégedett volt az Úr Brahmá vezeklésével, örömmel mutatta meg neki hajlékát,

Vaikunthát, a legfelsőbb bolygót mindenek fölött. Az Úrnak e transzcendentális lakhelyét mindenki imádja, aki az önmegvalósítást elérve már megszabadult minden szenvedéstől és az illuzórikus lét okozta minden félelemtől. Az Úr hajlékán nem hatnak a tudatlanság és a szenvedély anyagi kötőerői, és soha nem szennyezhetik be ott a jóságot sem. Ott az időnek sincs hatalma, az illúziókeltő anyagi energiáról nem is beszélve, amely nem léphet erre a földre. Az ott élők — félistenek és démonok — mind hűséges szolgáiként imádják az Urat. […] A szerencse istennője, aki transzcendentális testtel rendelkezik, az Úr lótuszlábainak szerető szolgálatában áll. Ám a tavasz híveit, a fekete méheket követve állandó társaival együtt nemcsak szolgálja az Urat — ami határtalan boldogsággal tölti el —, hanem tettei dicsőségéről is énekel."

Amikor valaki Isten Szent Neveit, a Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna, Haré

Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré *mahá*-mantrát énekli, az Úr jelen van a transzcendentális hangvibráció formájában, s ez Vaikuntha-atmoszférát teremt, ami mentes az aggodalomtól, s amelyben az élőlények nem félnek egymástól. Az Úr Krisna ezért Ardzsuna kétségbeesése láttán - "Nem tudom, hogyan űzzem el ezt a bánatot, amely kiszikkasztja érzékeimet, s melyet legyőzni nem leszek képes" - azt javasolta neki, hogy kezdjen az odaadó szolgálat folyamatába, s váljon az Ő tiszta hívévé. Az ilyen nagy lelkek, a Bhagavad-gítá tanúsága szerint (9.14), örökké az Úr Szent Nevét éneklik.

Isten a világmindenség birtokosa és önmagában elégedett. Nincs szüksége senki szolgálataira, híveinek odaadó szavai mégis vonzzák, ezért örökké ott lakik, ahol szolgái dicsőítik Őt. Bárhol is lakjon, legyen az a transzcendentális világ vagy a nagy jógik

szíve, csak az odaadás marasztalja e helyeken. A Haré Krisna mantra odaadó éneklésével ezért az egész világot Isten országává változtathatjuk.

ahó duhkham mahá duhkham

duhkhád duhkhataram jatah

kácsártham viszmritam ratna

harér námaiva kévalam

ahó - óh; *duhkham* - micsoda bánat; *mahá duhkham* - mily nagy szomorúság *duhkhát* - minden más szenvedésnél *duhkhataram* - sokkal fájdalmasabb; *jatah* - ahol; *kácsa - artham* - a puszta üvegszilánk étéke; *viszmri-tam* - elfelejtett; *ratna-hari-náma* - az Úr Szent Nevének drágaköve; *éva* - bizonyára; *kévalam* - egyetlen.

Jaj! Micsoda bánat, micsoda nagy bánat! Fájdalmasabb a világ bármely más

nyomorúságánál! Az emberek megfeledkeznek erről a drágakőről, mert puszta üvegdarabnak vélik — pedig az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

A Siksástaka-imákban ezt olvashatjuk:

"Uram, óh, Istenség Legfelsőbb Személyisége! Szent Nevedben jelen van minden jó szerencse az élőlények számára, ezért számtalan neved van, például "Krisna" és "Góvinda", melyek révén kiterjeszted Magad. E neveket felruháztad minden energiáddal, s a rájuk való emlékezést nem korlátozzák merev, szigorú szabályok. Drága Uram, noha olyan kegyes vagy az elesett, feltételekhez kötött lelkekhez, hogy nagylelkűen megtanítod őket szent neveidre, én oly szerencsétlen vagyok, hogy sértéseket követek el a szent név éneklése közben, s így nem ébredhet bennem ragaszkodás az éneklés iránt."

Isten neve transzcendentális drágakő, de azok, akik sértéseket követnek el ellene, nem képesek kellő megbecsülésben részesíteni. Az alkimisták még ma is a bölcsek kövének titkát kutatják, amelyet felfedve képessé válnak a vasat arannyá változtatni. A Szent Név ilyen transzcendentális bölcsek köve, amely bárki szívét meglágyítja, legyen az akár olyan kemény, mint az acél. A megfelelő hatás elérése érdekében azonban a Haré Krisna mantra éneklőjének tartózkodnia kell a Szent Név elleni sértésektől.

A Szent Név éneklésének három szintje van: a sértések szintje, a Szent Név árnyéka és a tiszta Szent Név. Aki sértéseket követ el a név ellen, abban nem fog igazi vonzalom kialakulni iránta, ahogy a homokban játszó kisgyerek sem tudja értékelni az ott talált fehér gyémántot, inkább színes üveggolyói-

val játszik tovább. Amikor valaki felemelkedik a Szent Név árnyéka éneklésének szintjére, sértései megszűnnek, s elkezdi értékelni a Szent Nevet. Az ilyen gondos, óvatos gyakorlás elvezet a tiszta szintre, amely az Isten iránti szeretettel ajándékozza meg a törekvő hívőt. Az Isten iránti szeretet elérése a legnagyobb áldás, az emberi élet végső célja.

Tíz olyan sértés van, amelyet a Szent Név éneklése során el kell kerülni:

1. A Szent Név prédikátorainak bírálata.
2. Az Úr Szent Nevét világi szemmel nézni. Isten a világ legfelsőbb uralkodója, s a különféle helyeken más-más néven ismerhetik őt. A legfelsőbb Úr minden neve egyformán szent, és nem szabad különbséget tenni közöttük, mintha anyagiak lennének.
3. A Szent Név hiteles tanítói utasításainak

elhanyagolása.

4. A szentírások vagy a védikus tudomány gyalázása.
5. A szent név dicsőségét túlzásnak tekinteni.
6. A Szent Névnek különböző anyagi értelmezéseket adni.
7. Bűnös tetteket elkövetni abban reménykedve, hogy a Szent Név éneklése majd elpusztítja e bűnök visszahatásait.
8. A Szent Név éneklését a közönséges vallási rítusokkal egyenértékűnek tekinteni.
9. Olyanokat oktatni a Szent Név dicsőségére, akiket ez nem érdekel.
10. Figyelmetlenül, az anyagi vágyak megtartásával énekelni a szent nevet.

díjatám díjatám karnó

níjatám níjatám vacsah

gíjatám gíjatám nitjam

harér námaiva kévalam

díjatám díjatám - visszhangozzon, visszhangozzon; *karnó* - a fülekben; *níjatám níjatám* - zengjék, zengjék; *vacsah* - szavaikkal; *gíjatám gíjatám* - énekeljék, énekeljék; *nitjam* - örökké; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizonyára; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Halljuk, halljuk füleinkkel, mondjuk, mondjuk hangunkkal, örökké csak énekeljük, énekeljük — az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

Az emberi élet célja a szívben szunnyadó Isten iránti tiszta szeretet felébresztése. Korunkban ennek legjobb eszköze a Haré Krisna, Haré Krisna, Krisna Krisna, Haré Haré/ Haré Ráma, Haré Ráma, Ráma Ráma, Haré Haré *mahá*-mantra állandó éneklése. Az ilyen állandó éneklésre azonban nem képesek azok, akik sértéseket követnek el a Szent Név ellen. Az Úr ötszáz éve megjelent

Srí Csaitanja Maháprabhuként, hogy a Haré Krisna mantra éneklésére tanítsa az embereket. Arról is beszélt, milyen mentalitás szükséges ahhoz, hogy az ember elérje a sértések nélküli éneklés szintjét:

"Halljátok most Tőlem annak a jellemzőit, hogyan kell énekelnünk a Haré Krisna mahá-mantrát, hogy könnyűszerrel felébressze Krisna iránti szunnyadó szeretetünket! Aki csekélyebbnek tartja magát a fűszálnál, aki béketűrőbb, mint egy fa, és aki nem vár el személyes megbecsülést, ám mindig készen áll arra, hogy minden tiszteletet megadjon másoknak, annak számára nagyon könnyű, hogy szünet nélkül az Úr szent nevét énekelje. Ez jellemzi azt, aki a Haré Krisna mahámantrát énekli. Noha rendkívül magas szinten áll, hitványabbnak gondolja magát a földön heverő fűszálnál, és akár a fa, kétféle módon mindent eltűr. Amikor a fát

kivágják, nem tiltakozik, s akkor sem kér vizet senkitől, amikor kiszáradóban van. Bárkinek odaadja gyümölcseit, virágait és mindenét, amije csak van. Elviseli a perzselő hőséget és a zivatarokat, és mégis oltalmat nyújt másoknak. Noha a vaisnava a legkiválóbb ember, nincs benne büszkeség, és minden tiszteletet megad másoknak, mert tudja, hogy mindenki Krisna nyugvóhelye. Ha valaki így énekli az Úr Krisna szent nevét, kétségtelenül felébred benne a szunnyadó szeretet Krisna lótuszlába iránt."

triní-kritja dzsagat szarvam

rádzsaté szakalópari

csid-ánanda-majam suddham

harér námaiva kévalam

triní-kritja - mint egy fűszál; *dzsagat szarvam* - az egész világegyetem; *rádzsaté szakala*

upari - uralkodik mindenek felett; *csid-ánanda-majam* - örökké tudatos, telve isteni eksztázissal; *suddham* - legtisztább; *haréh náma* - Hari Szent Neve; *éva* - bizony; *kévalam* - az egyetlen dolog.

Az egész univerzumot fűszálhoz hasonló-an jelentéktelenné teszi; tündöklő fenség-gel uralkodik mindenek felett; örökké tudatos, telve isteni eksztázissal, és a legnagyobb tisztaság jellemzi - az Úr Hari Szent Neve egymagában minden.

A világon mindenki arra törekszik, hogy boldog legyen és elkerülje a kényelmetlen-ségeket. A boldogságot a test érzékeit szolgálva próbáljuk elérni, ám ugyanez a test szüntelenül megannyi kényelmetlenség és szenvedés forrása. Ezt megértve néhány filozófus azt gondolja, hogy Istennek nincs teste, hiszen Ő *ánandamaja,* azaz örökké boldog. Ezek a filozófusok sajnos elkövetik

azt a hibát, hogy a végtelen Úr tulajdonságait parányi agyuk segítségével próbálják megérteni. Az ember nem kényszerül találgatásokra, Srí Krisna bemutatja magát a szentírásokon keresztül. Így Tőle magától tudhatjuk meg, hogy rendelkezik egy testtel, de ez nem az anyagi energia terméke. Az Úr teste *ánanda-csinmaja-rasza* - azaz örökké tudással és boldogsággal teljes. Mivel abszolút lévén az Úr és Szent Neve azonosak, a Haré Krisna mahá-mantra ugyancsak örök, tudással és boldogsággal teljes. Amikor valaki megérti a Szent Név transzcendentális természetét, a világi dolgok elvesztik számára vonzerejüket, s életének ura a Szent Név lesz. A szennyezetlen Úr Szent Nevének formájában száll alá e világba, hogy megtisztítsa a feltételekhez kötött lelkeket, s hazavigye őket, vissza Istenhez, örök otthonukba.